

ÚJ VETÉS

Kurmai-Ráti Szilvia 1984-ben született Nagydobronyban. 2007-ben diplomázott a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola angol-történelem szakán. A Beregszászi 8. Számú Középsiskolában kezdett dolgozni angoltanárként, 2008-ban szülősi szabadságra ment.

Magáról így vall: „A könyveket édesapám szeretette meg velem úgy, hogy láttam: ha ideje engedte, mindig olvasott. Otthoni kiskönyvtárunk választéka egyes volt. Sokféle műfajú írásba belekóstoltam, és ami érdekelt, azt végigolvastam. Ezek hatására előbb 'csak úgy', fejben meséket, különféle történeteket találtam ki a magam szórakoztatására. Később már papírra vettem a történeteket. A főiskolán részt vettem egy-két irodalmi pályázaton, voltak sikerélményeim. Akkor gondoltam először arra, hogy amit írok, másokat is érdekelhet.”

KURMAI-RÁTI SZILVIA

ÖNKÍVÜLET

Két utca nyílt névtelenül egymásba. Egyikben az Élet lakott, másikban a Halál.

Reggelenként gyakran találkoztak a buszmegállóban, és várakozás közben elbeszélgettek a nagyvilág friss eseményeiről, kibeszélték közös ismerőseiket.

Nem tekintették egymást igazán jó barátoknak, de volt közöttük kölcsönös tisztelet, ami természetessé tette szándékukat: az igazság köntörfalazás nélkül való, egyszerű közlését. Bár ismeretségük fokozatosan elmélyült, mindketten ragaszkodtak bizonyos távolságtartáshoz, még akkor is, amikor néha betértek egy közös italra.

Egy napon, november 19-én különös eseménysor kezdetének tanúi lettek. Az események főszereplője ábrándos tekintetű, madárcsontú lány volt, aki csomagokkal a hóna alatt igyekezett a járókelők tömegében az őt váró taxihoz. Költözködött. Megadta új címét a sofőrnek, majd hozzátette: útközben nem szeretne beszélgetni, mert szédül.

A kocsiban ülve hátranézett az útszélen hagyott, értetlenül bámuló két kutyára. Biztatóan nézte őket, de bennsejében – mint élesztő a tejben – bugyborogva gerjedezett a lelkifurdalás: mégiscsak őt szerető élőlényeket hagy sorsukra.

A kutyáknak tulajdonított hűség tökéletesen jellemző volt a gazdájukat visszavárva ücsörgő, ténfergő nagytestű ebekre. Egy nap elteltével belátták, hiába várják vissza a Lányt. Ekkor – benzinbúzzel, gyárfüsttel, égésszaggal dacolva – rohanni kezdtek utána. Tudták, merre kell fordulniuk az útkereszteződéseknél, pillanatnyi megtorpanás nélkül, lobogó nagy fülekkel futottak tovább.

Az Élet és a Halál eközben mit sem sejtve, békésen rövditalt kortyolgatott a megszokott kávézóban. Az elmúlt munkanapról beszélgettek, aztán kicsit spiccesen, de annál fegyvelmezettebben hazaindultak, hogy belebotoljanak jelenük új elemébe.

A Lány egy kukában keresgélt, nem éppen bizalomgerjesztő látványt nyújtva. Kitartó kutakodása közben nyilvánvalóan saját magának dűnnyögött:

– Teljesen örült vagyok... De megérdemlem, hogy ott legyek, ahol, úgy csináljak, ahogy azok lássanak, akik, és azt gondolják rólam, amit...!

A Halál figyelt fel rá előbb, s oldalba bökte az Életet, rámutatva a jelenségre.

Az Élet közelebb ment, s finoman megkérdezte:

– Segíthetünk önnek?

A Lány könnytől ragacos, de élénk arccal mérte végig a két urat, majd szégyenlősen elfordult.

– Nem, kérem. Menjenek csak tovább...

– Elnézést, hölgyem! Engedje meg, hogy legalább megkérdezzük, mit vesztett el.

– Az eszméletemet – jött a válasz.

– Értjük. De biztos, hogy itt kell keresnie?

– Biztos. Egy órája dobtam ide nagy halom papírral együtt. Fogalmam se volt, hogy közéjük keveredett... Képzeltetik, mennyire fontos dologról van szó...

– Igen. Felajánlhatjuk a segítségünket?

– Idegenektől általában tartózkodni szoktam... De talán mégis üdvös lenne megbízni valakiben, hiszen az elkeseredettség szinte megbénít...

A tíz perccel azelőtt még teljesen ismeretlen két úriember közrefogta a lányt, s immár hat szorgos kéz kutatott az elveszett érték után.

A lázas igyekezet eredményeként csakhamar megkerült a keresett érték, és a hálálkodó Lány mindkét urat meghívta másnap estére, új lakásának egyébként szűk körű avatóünnepségére.

Az Élet és a Halál izgatottan készülődött a Lányhoz. Mindketten szabadnapot vettek ki, a reggeli busz nélkülük indult el. A Halál új öltönyt vásárolt, vadító illatú parfümöt fújt magára. Az Élet fodrászhoz ment, és méregdrága bort vett ajándékba. Egyikük se tudta nyomon követni, hogyan színeződött át érzelemviláguk, miért csiklandozza fülüket a Lány selyemhangjának emléke, miért záródik le folyton a szemhéjuk, hogy mögötte is a kétségbeesett álomszép arc bámuljon rájuk a kukából.

A szerelem vasökle akkora erővel sújtott mindkettőjükre, hogy belefájdult a fejük.

Nem egyeztettek, mégis egyszerre érkeztek a megadott címre. Ezúttal nem üdvözölték egymást. Az Élet oldalba taszította a Halált, hogy ő jusson be elsőként a nyitott kapun. Viszonzásul a Halál elkapta vetélytársa zakójának ujját, s úgy megrántotta, hogy a varrás mentén szétszakadt. A sértett Élet haragjában kitépte a Halál kezéből a Lánynak szánt virágcsokrot, és rátaaposott. Öltre mentek. Az Élet nagyságrendekkel jobb erőnlétben volt, ráadásul ismerte a fogásokat. Tudta, hogyan és hová üt egy hivatásos bokszoló mérkőzés közben. A Halál összerogyott, arca elsötétült a dühtől. Beletúrt a földbe és rideg, vészjóslo hangon így szólt:

– Menj fel hozzá. Vallj neki szerelmet. Tedd meg, amíg itt, a porban ülök, nem az ágya szélén!

Az Élet rádöbbent, mit okozott. Kapkodva próbálta hadrendbe állítani érveit:

– Add a kezed, barátom. Ne bántsuk egymást. Hagyjuk a Lányt a jövőnek. Olyan sok feltöretlen dolog rejtőzik még benne, csak nem tudja – motyogta, és a kezét nyújtva talpra segítette a Halált.

– Ismerem minden gondolatát – sziszegte bosszúsan a Halál. – Időnként felhőnek képzei magát. Hegyeknek hitt köveken mászkál. Ha tegnap egyedül megyek arra, akkor került volna oda a Pont, a kukák mellett.

– Lasszót kötök a lábára, többé nem szállhat fel – jelentette ki magabiztosságának utolsó darabkáit összekaparva az Élet.

– Javíthatatlan optimista vagy. Csinálj, amit akarsz! – mondta a Halál, azzal sarkon fordult.

Az Élet megpróbált bejutni a házba. Ám az ajtón nem volt csengő, se kilincs. Sőt, még ajtó se, talán már ház sem. Csak az idő haladt előre, kíméletlenül hajszolva a másodperceket. Az Élet kötelességszerűen elálmosodott: lefeküdt az árokpartra, s aggódva bár, de elaludt.

A Lány biába várta két újdonsült ismerősét. A többi vendég elszállingózása után egyre nehezebben viselte az egyedüllétet. Kinyitotta a kis gyógyszeres fiókot, összekeverte néhány ampulla tartalmát és szúrta. Az öntudat késői másodperceiben a kutyákra gondolt, akiket az útszélen hagyott. Hinni akarta, hogy még mindig ott ülnek, és semmi bajuk. Mindeközben a droggal mérgezett vér veszedelmesen áramlott az agya felé.

Az Élet arra ébredt, hogy arcát az útszélen hagyott kutyák nyaldossák.

Feltápászkodott, hosszan nézte a két barna ebet, akik mellette szaglászta. Illetve az ajtó mellett, mert már volt ajtó.

Kattant a kilincs, és az Élet, sarkában a két kutyával, rosszat sejtve lépett be a szobába.

Odabenn minden hideg volt: a padló, a székek, az asztal a rajta hagyott papírpoharakkal, szendvicsmorzskákkal. Hideg volt az ágy, a gyűrött takaró és az oldalra dobott párna is.

Az ágy szélén a Halál ült, és a fekvő Lány kezét fogta. A tekintetek egymásba döfödtek, csak a Lány szelíd, élettelen kék szeme meredt a plafonra.

Abol utoljára látta lengedezni eszméletét.

JÁTÉKKOCKÁK

Mikor a hajnal oldani kezdi az éjszakát, fáradtan érkezik haza. Valahonnan.

Ilyenek a pirkadatok: elmennek messzire, talán be is rúgnak egy kicsit, haragszanak a világra, mert arra csak haragudni lehet.

Aztán jön a rövid távú emlékezetkiesés, s ha megkínoznák, akkor se lenne képes elmondani, hol, hogyan töltötte az éjszakát. Együtt érez a hajnallal. Muszáj megjelenni ott, ahol elvárják, különben nagy galiba kerekedhet: dühös pillantások, bérmegevonás, tán még elbocsátás is fenyegetheti.

Ha reggel, akkor reggeli. Jó, hogy Isten gondolt a kenyérré. Mármint nem régen, hanem most. Egy kis tealevél-maradék is van még, meg alapvíz, de megtagadta jelenlétét az elektromosság. Hideg vízbe merülnek a meglepett tealevelek. Ők már csak ilyenek: mióta világ a világ, mindig forróra számítottak. Ámde jövőlátó legyen a talpán, aki biztosan tudja előre, mivel rohan be az ajtón a következő pillanat. Az is lehet, hogy kés lesz nála. A hideg vízbe áztatott tealevél mégiscsak jobb.

– Gondolj a szerelemre – hangzik biztatásként a rövidzárlatos mondat.

Szerelem... Egy hónappal ezelőtt a bérház előtt fagyit áruló lány tetszett neki, de még azt sem merte megkérdezni tőle, mennyit kóstál egy gombóc. Inkább két utcával arrébb pedálozott, onnan szerezte be.

Aztán vége lett a szezonnak, és a lány eltűnt: hatmilliárd mással keveredett.

Mit gondolhat most róla? Otthon szomorkodik, mert soha nem vásárolt tőle egy gombócot sem? Mert máshonnan hozta a fagyilaltot, ügyetlenül egyensúlyozva a biciklin? Vagy azt hiszi, fel sem tűntek az ő sóvárgó angyalszemei neki, a fiúnak?

Kérdések. Elszóródott játékkockák.

Megcsördül a telefon. Mintha érezné, hogy előre kell tolakodnia a sorban, újabb lány a vonal másik végén.

– Szia, én vagyok! Ma este szabad vagyok, elmehetnék...

– Szia... Sajnos, ma nem jó, talán máskor...

Valahol messze duzzogva kattan a kagyló.

Itt: fénysebességű vállrándítás, töményen negatív ábrándok, letépett plakátdarabok a szemek vetítívásznán.